РЕШЕНИЕ

№

Варна, .2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Варна - XXXIII състав, в съдебно заседание на двадесет и осми май две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар ТЕОДОРА ЧАВДАРОВА като разгледа докладваното от съдия МАРИЯ ГАНЕВА административно дело № / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ и е образувано по жалба от Р. Г. Г., с [ЕГН], от [населено място], [жк], вх. , ет. , ап. , подадена чрез адв. С. С., срещу решение № 2153-03-25/29.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ [населено място] , потвърждаващо разпореждане № 031-00-5883-3/04.01.2024 г. на ръководителя на осигуряването на безработица при ТП на НОИ - Варна.

В жалбата до съда се заявяват оплаквания за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила и по-специално чл. 9, ал.1, 2 и 4, както и чл. 36 , ал.1 АПК. Според оспорващото лице административният орган не е изследвал всички относимите към случая факти и обстоятелства, поради което неправилно е достигал до извод, че центърът на жизнените му интереси е Конфедерация Швейцария. Изтъква се, че за да се определи центърът на жизнени интереси , следва да се приложи правилото на чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета за прилагане на основния Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета. Твърди се и неправилно приложение на материалноправните разпоредби .Посочва се, че към датата на подаване на заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица /14.11.2023 г./ Г. е отговарял на условията за отпускане на искането обезщетение, тъй като трудовото му

правоотношение е било прекратено на 13.11.2023 г. и той няма връзка с държавата-членка по последна заетост. След подаване на заявлението той постоянно живее в [населено място], не е работил в друга държава-членка на ЕС, с което се определя и центърът на жизнени интереси в България, а не както е заключил административният орган в Конфедерация Швейцария. Счита че са изпълнени и условията на решение № U3 от 12.06.2009 на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност и разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 следва да бъде приложена. Твърди , че разполага със собствено жилище на територията на Република България, като постоянният и настоящият му адрес също са в България. Полага грижи за съпругата и малолетната си дъщеря. Отправеното към съда искане е за отмяна на обжалваното решение. Претендира се присъждане на направените в производството разноски.

В съдебно заседание неговият пълномощник поддържа жалбата , а в писмени бележки излага подробна аргументация за нейната основателност.

Ответникът-директорът на ТП на НОИ - Варна, чрез процесуален представител, в съдебно заседание и в депозиран писмен отговор на жалбата /л. 100 от делото/, счита обжалваното решение за законосъобразен индивидуален административен акт. Твърди, че по повод претендираното от Г. право на парично обезщетение за безработица компетентната институция е тази на Конфедерация Швейцария, тъй като това е държавата по последна заетост на жалбоподателя и същият няма принос в осигурителната система на Република България. Отправеното искане към съда е да отхвърли жалбата . Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение по чл. 78 ГПК.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, административният съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Мотивиран от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд – Варна

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 2153-03-25/29.02.2024 г. на директора на ТП на НОИ – Варна и потвърденото с него разпореждане № 031-00-5883-3/04.01.2024 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – Варна.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Национален осигурителен институт да заплати на Р. Г. Г. от [населено място], [жк], вх. , ет. , ап. , сумата от 510 /петстотин и десет / лева, представляваща съдебно-деловодни разноски

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.